

Calia que algú obrís la porta per a donar pas a tots els seguidors que avui han preparat amonçament el seu treball i ~~per~~ ^{que venen} a reunir-se amb tots vosaltres, i que ~~tenen~~ ^{son} ~~un~~ ^{quien} no en funció pasiva d'oient, sinó amb dirigit de col·laboració.

S'escam que la meua vida més íntima s'esdevi en aquest mateix lloc on ara tots flatiem pel fet tant de temps planejat i aquest és l'únic motiu que em dóna el dret de fer-ho.

La mort de Llorenç Pico va ocórrer tot just iniciada l'activitat de "Paraboles Poètiques". Alguns dels aquí presents recordaran que fou ^{moment abans} a l'acte ^{del seu} ^{comunió} ^{can. Llorenç} ^{finis caelen} enterament que varem repartir els primers paperets d'invitació. La Temim uola ~~iniciada~~ preparada a nom de Josep M. Llorenç Pico. Varem unitar tant. Probablement la recolliran els seus fills i potser la seruen entre

els records podriem dir-ne pròxims, i
i uns encara atipàtils que no
poren suenats a temps.

I així iniciarem les nostres reflexions
poètiques sota el signe del dol.

Sol que havia d'empènyer-me mi,
si fos possible, amb la mort de
meus després, de Carles Riba que,
a més si, ja havia honorat les
nostres reunions amb la seva presència
com a ~~seu~~ senzill ~~escoltada~~ oidor,
i amb un gest que mai podrem
oblidar.

Avui, a l'any més o menys exacte,
de la mort de Josep M. López Piñó,
l'Anton Sola. Borrado i jo hem
volgut retre l'homenatge a qui
tant va fer per la Polnia, per la
Il·lencina i per Catalunya.

Ja ve que intimament cordarem de
nosaltres li fa homenatge íntim cada
vesada que relleix la seva Polnia,
també ve que ^{sella} aposta creix ^{a dins nosaltres} a mida
que ^{corre} ~~avança~~ el Temps. Però, aquesta

manera de procedir ^{mística} nostra, tan cata-
lana, si el que sempre ens ha
dut allà on ^{per nos,} som. Cal que lliberem
la nostra intimitat, tan viva, tan
plena de desig i d'amor, i ens unim
per gaudir o plorar ^{aquesta} ~~la nostra~~ rea-
litat íntima.

Avui no plorarem, avui estimarem
en comunitat a l'home que amb
una dignitat fora de tot dubte i
de tota superació va navegar sempre
avant pel mar tempestuós d'una època
per la qual havia d'issir d'una
tristesa infinita.

Tot just ~~llançada~~ la nostra intimitat
a calaix dels amics de l'oper. Pi és
que prenem part en aquest homenatge
~~avídament un, d'un es segueix~~
~~cada un d'ells, se'ns fa~~ sense el desig i
tot aprofit en prenim la tasca. Ells
prepararan el seu treball i miralles
dispostos a revoltar-los. ~~Imposats~~ que
hem vingut aquí, malgrat el que
representa i revoltar a nit o nou
explicadors, ^{Uchotovits} hem demostrat l'amor i

et respecte que us mereix aquest que
tant va estimar ls nostres cors.

Tot el que podria dir-vos d'elopi,
d'enaltiment de la figura l'oper-pico-
riane, volia. Això ell amb
el seu procedir de cada instant,
~~no ens en teníem més que sabedors.~~

Tampoc rec que hafi d'esser
afegit una vetllada de recordança
mei o menys cerimoniosa.

Ha d'esser una acte d'homenatge
viva, a la figura sempre viva que
veix i se sentirà vivint cada moment
en tots moments a través del
seu doll poètic inesgotable.

I si per això heu aquest acte íntim
i altre comú, i perlini heu ben viu,
ben volgut fer-lo en aquest lloc,
reduint d'espai, on heu fet des de
qualsevol lloc, molts feus com si
heu volgut a través de l'espai,
ha estat ~~en~~ tant, veus diferents,
sense la fredor cerimoniosa d'un
statge preparat pel cas, sinó

vivint a l'ideal de la llengua
i de la Poesia ~~per~~ viva i ~~fina~~
~~siempre~~ i veritable, que emane
espontaniament dels homes, elipats
per un ideal comú.